

WERELDJONGERENDAGEN MADRID-2011

MAG+S

AUGUSTUS 2011

“IK KEER TERUG MET MEER (MATERIËLE EN SPIRITUELE) BAGAGE EN TOCH VOELT HET LICHTER DAN OOI”

Lieven Billiet

Ontmoeting

Het Magis-voorprogramma en de WJD op zich zijn voor mij een heel ingrijpende, maar vooral ook intense ervaring geweest. Een belangrijk werkwoord hierbij is 'ontmoeten'. Een eerste manier is vrij duidelijk: het is een mogelijkheid om medegelovigen van over heel de wereld te ontmoeten, mee te maken hoe anderen hun geloof belijden en beleven. Eerlijk gezegd was dat ook mijn eerste motivatie om mee te gaan: als zoekend gelovige hoopte ik op die manier mijn eigen geloof te verdiepen.

In het Magis-voorprogramma was er een sterke focus op ontmoeting met onszelf. We werden uitgenodigd dag na dag na te gaan waarheen we ons leven eigenlijk wilden sturen en waar onze prioriteiten lagen. Hierbij volgden we het voetspoor van Ignatius van Loyola. Met zijn woorden en de woorden van de Schrift als gids gingen we op weg, elke dag voortbouwend op de volgende. De wezenlijke levensvragen die daarbij aan bod kwamen waren niet zelden vrij confronterend.

Met God

We waren echter nooit alleen met onze twijfels. Samen konden we erover praten, elkaar steunen en bemoedigen, houvast bieden wanneer we het even niet meer zagen zitten.

Boven alles is het echter ook een ontmoeting met God: “Met Christus in het hart van de wereld...” Keer op keer merkte ik hoe we God konden herkennen in de wereld om ons heen en hoe we ons konden openstellen voor Zijn aanwezigheid, wat thuis niet steeds zo vanzelfsprekend was.

Er zijn massa's ervaringen die ik zou kunnen aanhalen

om de verbondenheid, het herkennen van Christus om ons heen en de vele ontmoetingen te illustreren. Ik zal me echter beperken tot twee sterke gebeurtenissen.

In de gevangenis

Ons 'experiment' (nvdr: dwz stage van één week) ging door in Daroca, nabij Zaragoza. Daar werkte ons internationaal groepje een week lang samen met de gedetineerden in de lokale gevangenis om een toneelstuk op te voeren. Zowel het zwaar versterkte en beveiligde gebouw als de gedetineerden zelf boezemden ons eerst toch wat ontzag in. Vanwege het Spaans moesten we bovendien communiceren via taalflarden en allerhande gebaren, een extra uitdaging!

Tijdens onze kennismakingsspelen was ik verrast door het enthousiasme en de bijna kinderlijke blijdschap waarmee zij deelnamen. Toen we eenmaal aan het stuk zelf begonnen kwam daar nog een sterke dosis bewondering bij. Zingen, muziek maken, knutselen of acteren: ze hadden enorm veel talent en creativiteit en gebruikten die ten volle. Ze toonden ons daarmee hun grote geestkracht.

Karikatuur

Want helaas is er ook de keerzijde aan hun verhaal. In de rondleiding door de gevangenis, maar vooral in de persoonlijke gesprekken die we met de gedetineerden voerden, bleek dat hun leefwereld een hard en mistroostig karikatuur was van de maatschappij waarin wij dagelijks leven. "Vriendschap en kameraadschap bestaan hier niet", vertelde men mij. Ook het woord vrijheid wekte een mistroostig toekomstbeeld op: zoveel jaren nog te slijten en daarna ook niets om naar uit te kijken.

Toch bleven ze doorzetten, zich noodzakelijkerwijs tevredenstellend met wat ze kregen. Iemand vertelde ons dat moed er voor hem in lag om elke dag opnieuw de kracht te vergaren om op te staan. Op de voorstelling ten slotte zei men ons nog bij het weggaan: "We zullen geslagen worden door onze medegevangenen omdat wij dit mochten en zij niet. Maar we hebben het er voor over..."

Zwaarste

Het zwaarste was daarom om vandaar weg te gaan. Dit voelde ik elke dag opnieuw, maar het greep me het meest aan toen we de laatste keer echt weggingen. In de gedeelde momenten, in de inzichten en kracht die ze met ons hadden gedeeld kwamen we Christus op het spoor. Hen achterlaten voelde voor mij alsof ik hen in de steek liet. Zij zaten daar misschien niet zonder reden, maar iedereen verdient het om op zijn minst een sprankeltje hoop te mogen koesteren. Ik kan mezelf troosten met de gedachte dat wij wellicht voor hen dat vonkje kunnen hebben doen opvlammen en hernieuwen.

Intense vreugde

De tweede ervaring is totaal anders, hoewel het ook een sterk gevoel van verbondenheid en aanraking van Gods liefde betreft. Tijdens de avondwake op Cuatro Vientos begon het plots vrij hevig te waaien. Regen en donder maakten er een compleet onweer van. Toch brak er bij ons in de buurt geen paniek uit. Ikzelf had het geluk mee te kunnen schuilen onder de paraplu van een van mijn medepelgrims. We zaten allen dicht opeen, onze bagage onder ons weggestoken om die nog beter te beschutten. Ondanks het slechte weer was dit een moment van heel intense vreugde. Al gauw zaten we samen lustig te zingen. Het begon met enkele mensen, maar breidde zich al heel snel uit en weerklonk van onder capes, kartonnen dozen of wat ook maar als beschutting kon dienen: "*Nada nos separarà de l'amor de Dios!*"

Wat houd ik ervan over?

Wat zal ik er nu van blijven overhouden? Ik draag vele dingen met me mee. Ik keer terug met meer (materiële en spirituele) bagage en toch voelt het lichter dan ooit, omdat ik weet dat het gewicht ervan verdeeld is over velen.

Eén punt heb ik boven alles leren te beseffen: God is niet alleen te vinden “in de storm, de aardbeving of het vuur”. Veel vaker kunnen wij Zijn aanwezigheid waarnemen in “een lichte bries” die door ons leven waait, in alle kleine dingen om ons heen.

Apostelen van de 21ste eeuw

De paus stuurde ons uit om als “apostelen van de 21e eeuw te getuigen van Gods aanwezigheid”. Voor mij houdt dit twee dingen in: we kunnen getuigen door te vertellen over wat we mochten beleven, hoe moeilijk dit soms ook te verwoorden is. Maar evenzeer kunnen we getuigen met onze daden: ieder heeft zijn eigen talenten en mogelijkheden en we worden door Christus op een heel persoonlijke manier uitgenodigd om Hem tot centrum van ons leven te maken. Vaak vraagt dit niet veel: kleine attenties, tekens van verbondenheid, bemoediging en steun, andermans last op welke wijze dan

ook lichter maken – het zijn allemaal manieren waarop we Gods Rijk tot leven kunnen wekken voor anderen, manieren om Zijn Liefde met hen te delen.

Christus blijven zoeken

Dit zal niet altijd eenvoudig zijn. Ik zal wellicht vaak twijfelen. Misschien zal ik in kracht tekortschieten. De herinnering aan wat ik meemaakte, de mensen die me vergezelden én diegenen die ik moest achterlaten zullen me echter sterken in mijn geloof. Zo blijf ik op weg, misschien langzaam en aarzelend, stapje per stapje, maar niet alleen, en boven alles met de wil om Christus te blijven zoeken in mijn leven. Zo hoop ik een deeltje van het licht van Zijn aanwezigheid te kunnen afstralen op de mensen om me heen, daarmee hun leven en de wereld om hen heen een beetje lichter makend.

Lieven Billiet, Mag+s Vlaanderen 2011